

## ΣΕΛΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

### ΙΩΒ

Ἀφίνοντας τις θύμῃσες, θὰ κρίνω  
περίτρομα, ὑποταχτικά, δειλά,  
τὴν κακοπάθειαν καὶ τ' ἀπατηλὰ  
φαρμάκια πὺν μὲ πρόσταξες νὰ πίνω :  
ποταμός, μὴ μοῦ ἐστάλῃ, ν' ἀποπλύνω  
τις πρὶν γοητείες, πὺν, ὡς γοργὰ κυλᾷ,  
τὴν κατοικία Σου δείχνει ἐκεῖ ἀψηλά,  
προσκαλώντας με νὰ Σὲ μεγαλύνω ;  
— Αὐξήσαν καὶ κυκλώσαν με ἕνα ἕνα  
τὰ ὀδυνηρότατα πάθη ἀγριεμμένα.  
Ἐνάντια ρέμματα, τις μέχρι ἐχτὲς πιστὲς  
παράσυραν χαρὲς. Μὲ ἀκολουθαίει  
Σκληροκαρδιά πολλή, πὺν μοῦ κρατάει  
πλήθη ἀγκαλιές (πλὴν τις οὐράνιες) σφαλιστές.  
ΖΑΪΡΑ ΖΕΡΒΟΥ

### ΨΥΧΟΡΜΗΤΑ

— Ἐλα, κοπέλλα μου, μαζί νὰ κάνουμε θναν πε-  
ρίπατο οὔτ' εἶναι σου... Μὲ λένε ἄνθρωπο, κ' εἶναι  
καλὴ ἢ συντροφιά μου.

«...Μπλάνουμε στὴν πανόμορφη, τὴ γαλάζια τὴν  
κίμαρνα τοῦ μυαλοῦ σου, καλὴ μου... Μὰ τί τὸν ἔ-  
βλεπες στὸ παραθύρι σου, κείνον τὸν πέπλο; Τὸ ξε-  
θυσιάζεις τὸ φῶς... Τί βλέπω; ἢ καρέκλα πὺν κάθε-  
σαι... ἀ μ φ ι θ ο λ ί α... καὶ τὸ τραπέζι σου, γρά-  
φει ἀπάνω του, φ ὀ θ ο ς κ α ι μ ᾶ ξ ε μ α καὶ  
τὸ κρεβάτι σου... Π ρ ὀ λ η ψ η !

᾽Ω, τί μπαγιατικά κι ἄσχημα ἐπιπλα... Εἶναι ἕ-  
να μέρος ἐδῶ, γιὰ ἕνα μεγάλο σκληρωμένο; ὅχι πᾶ  
σκληρά, ψόφια μυαλά δὲν τὰ θέλουμε τώρα... Βόηθα  
νὰ τὰ πετάξουμε τῆς φυλακῆς τὰ στολίδια...

Δές τί χαρίζω σου ! Θρονὶ ἕνα ὀλόχροσο, τὸ λένε  
δύ ν α μ η... τὸ στιβαρὸ τὸ τραπέζι τοῦτο τὸ αἰ-  
όνιο... τὸ λένε Θ ἑ λ η σ η... καὶ τὸ κρεβάτι σου  
ἀπέρριπτα ὠραῖο, γράφει στὴ μέση του... Λ ε υ τ ε-  
ρ ι ᾶ... Τοῦτα τὰ τρία εἶναι ἀρκετά... Καὶ τώρα,  
ἔλα κοντά μου θαρρετά, τὸν πέπλο πὺν σοῦ σκεπά-  
ζει τὸ παραθύρι σου, νὰ τὸν ξεσηκώσεις μονάχη...  
Μὴ τὸ χέρι στὰ μάτια σου... Κι ἂν σὲ θαμπώνει,  
δέξου τὸ φῶς, θὰ συνηθίσεις... Τὸ πουλὶ, πὺν χαρω-  
πὸ μπῆκε ἀπ' τὴ μεγάλη τὴν πόρτα καὶ σὲ γυρίζει  
ζηλιάρικα, μὴν τὸ φοβάσαι... Τὸ λένε Ν ἱ κ η. Σὲ  
περιμένει... ἀνέβα στὰ φτερά του, τὰ πολυδύνατα,  
πέτα μαζί του, πέτα ψηλά... σήκω σὸν ἄνεμο καὶ  
στάσου ἐκεῖ ὅσο μπορεῖς, στάσου γιὰ πάντα... Ποῦ

ξαίρεις; μπορεῖ καὶ νὰ ξεθύμανε, ὁ νόμος τῆς βαρύ-  
τητας...

Βλέπω κουράστηκες... Δὸς μου τὸ χέρι σου καὶ  
πᾶμε νὰ κάνουμε τὴ βίβλιν, στὸ περιόβλι τῆς ψυχῆς  
σου τὸ πλούσιο... ᾽Ω, τί λουλούδια, πόση δροσιά...  
Μὰ τί πολλά... Ἐλα νὰ κάνουμε τὸ γῦρο μαζί...  
Γιὰ ἐλ'τα, μπράβο... Πέταξε τὰ χτυπητά, τὰ πολὺ-  
χρωμα, καὶ κάπια πᾶχουν βαρὺ κ' ἐπιτόλαιο τάρωμα,  
διάλεξε, μύρισε, πέταχ'τα ὅλα, ὥσπου νὰ μείνει κείνο  
τὸ ἄσπρο — βλέπεις; — σὺν τὰπάτητο χιόνι — ἄσ-  
προ, κάτασπρο, λαμπρό, φωτερό, μεγάλο ἔχει τῶνομα,  
τὸ λένε Ἀ λ ἡ θ ε ι α...

Πᾶμε νὰ φύγουμε, καλὴ μου, τώρα, καὶ κλείσε τὴν  
πόρτα τοῦ περβολοῦ... Πρόσεχε, κλείσε καλὰ...  
κρατά τὸ λούλουδο, πῶσ'το, κλάδεψέ το, φύλαξέ το  
αὐτό... Τὸ λένε Ἀ λ ἡ θ ε ι α κ' εἶναι μαγικό... Κάθε  
τοῦ πέταλλο ἔχει ἄλλο ὄνομα, καὶ κάθε ὄνομα ἔχει  
ψυχὴ... Θ ᾶ ρ ρ ο ς τὸ λένε τῶνα τὸ πέταλλο...  
Ε ὕ γ ἑ ν ε ι α τὸ παρακί καὶ... Κ α λ ο σ ὺ ν η  
κείνο τ' ὀλόδροσο... Σίμωσε τα ὅλα τὰ φύλλ' αὐτά,  
ἀγγλ'τα, μύρισ'τα, καμάρωσέ τ'α, μὰ μὴν τὰ κόψεις...  
...Ὅχι ξεφύλλισμα... Στὴν ἐνωσή τους εἶναι κα-  
λύτερα, πιὸ δυνατά... Μὰ κείνο τὸ πέταλλο πῶναι  
στὴ μέση; Τῶχει στῆς ζωῆς του τὸ κέντρο τὸ λου-  
λούδι σου, τὸ λένε Ἀ γ ᾶ π η.

Πρόσεχε, μὴν τὸ μυρίσεις, ἀγνή μου, ἀπότομα...  
Ἀνάγκη νὰ τοιμαστῆς γιὰ τοῦτο τὸ δέξιμο... Κίν-  
δυνος-Θάνατος ! Κάποτε χύνει νεχτάρι θεῖο, κάποτε  
ὁμως καὶ δηλητήριο... Ράτα τὸ νοῦ σου κ' ὅταν  
στὸ πῆ, σκάψε καὶ μύρισε το μ' ὅση ἔχεις δύναμη...

Πῶς σοῦ φανήκανε, ἀλήθεια, αὐτά; Κάτι νάστρά-  
φτει βλέπω στὰ μάτια σου... Μ' ἀρέσεις ἔτσι...  
Σ' ἔχω παιδί μου τώρα καὶ μπρός...»

Πύργο:

ΝΤΟΡΑ

### “ΑΠΛΑ ΛΟΓΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ,,

1

Χαράμερα σηκώθηκα νὰ πάω νὰ ἰδῶ τ' ἀμπέλι,  
Νᾶξω καὶ στὸ σπιτάκι σου, στάπωμα δὴ τὸ δρομάκι,  
Κ' ἔσταζε δάκρυ ἢ ἀμπέλι καὶ τὸ σταφύλι μέλι,  
Καὶ τ' ἀχειλάκι σου ἔσταζε τοῦ Πόθου ἄγνὸ κρασάκι.

2

Γιατὶ μὲ τις ἀτέλειωτες ψευτιές, φαιδρὴ κοπέλλα,  
Τὴν ἄμοιρη καρδοῦλα μου σοῦ ἀρέσει νὰ γελᾷ ;  
Καὶ μὰ μοῦ λέγεις: πήγαινε! καὶ μὰ μοῦ λέγεις: ἔλα!

Κι ὥστόσο μ' ἀγαπᾷς !

Γιάννινα

ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΥΝΤΟΥΛΙΕΡΟΣ